

Sygn. akt I C 42/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Powalska

Protokolant: sekr. Joanna Wołczyńska - Kalus

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2014 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

(...) Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko Z. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Z. W. na rzecz powoda (...)

(...)Zamknięty z siedzibą

w W. kwotę 422.253,58 (czteryście dwadzieścia dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt trzy 58/100) złotych z odsetkami:

a/ umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 24 % w skali roku, liczonymi od kwoty 139.494,64 (sto trzydzieści dziewięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt cztery 64/100) złotych od dnia 8 marca 2012 roku do dnia zapłaty;

b/ ustawowymi liczonymi od kwoty 282.758,94 (dwieście osiemdziesiąt dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt osiem 94/100) złotych od dnia 8 marca 2012 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego Z. W. na rzecz powoda (...)

(...)Zamknięty

z siedzibą w W. kwotę 12.507,70 (dwanaście tysięcy pięćset siedem 70/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. nie obciąża pozwanego Z. W. kosztami procesu w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 42/14

UZASADNIENIE

W dniu 8 marca 2012 roku powód (...)Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił przeciwko Z. W. o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 422.253,58 zł wraz z odsetkami: umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 139.494,64 zł; ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty liczonymi od 287.758,94 zł (67 zł + 240.121,15 zł + 42.570,79 zł). Powód wniósł jednocześnie o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 5.279 zł oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew k. 3-9).

W dniu 13 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, w sprawie VI Nc-e (...), wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz k. 10).

Od powyższego nakazu pozwany wniósł sprzeciw w którym oświadczył, że nigdy nie kwestionował obowiązku zapłaty kwoty zarówno wobec (...) jak i instytucji, która ją przejęła. Zdaniem pozwanego, wierzyciel powinien zająć najpierw stanowisko w przedmiocie zaproponowanego mu sposobu spłaty. Wskazał, że kwestia ustalenia warunków spłaty ma zasadnicze znaczenie oraz stwierdził, iż nie można bezkarnie naliczać odsetek. Ponadto wierzyciel nie został zmuszony do zakupu jego zobowiązań (sprzeciw k. 11).

Postanowieniem z dnia 29 maja 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Okręgowego w Sieradzu (postanowienie k. 15).

Powód w odpowiedzi na sprzeciw potwierdził fakt prowadzenia z pozwanym przedprocesowych rozmów co do spłaty zadłużenia, ale z uwagi na nie realizację przez pozwanego składanych deklaracji i przedłużających się negocjacji zdecydował się na wytoczenie powództwa. Wskazał, że nie wyrażał pozwanemu zgody na redukcję długu poprzez umorzenie części kapitału bądź części odsetek (odpowiedź k. 119 - 121, pisma pozwanego k. 122, 124,125, 126, 127, 128- 129, pismo wierzyciela k. 123).

Pismem z 4 października 2012 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i „powrót kredytu do (...)”. Uzasadniając podał, że nie wyrażał zgody na przeniesienie wierzytelności na powoda i zakwestionował legalność dokonanej transakcji. Zaproponował spłatę wierzytelności wobec (...) do wysokości kwoty 100.000 zł (pismo k. 135).

Na rozprawie w dniu 11 października 2012 roku powód kwestionował legitymację powoda, uznając przelew wierzytelności za dokonany w sposób niezgodny z prawem - układowy. Uznał wysokość należności głównej. Zakwestionował natomiast prawo powoda do naliczania odsetek w sposób zastrzeżony wyłącznie dla (...) twierdząc, że gdyby to bank dochodził od niego wierzytelności objętych pozvem to kwota zadłużenia byłaby prawidłowa (protokół k. 144 - 144v).

Wyrokiem z 17 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu uwzględnił powództwo w całości.

Wskutek złożenia przez pozwanego apelacji, Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 26 listopada 2013 roku uchylił zaskarżone orzeczenie, zniósł postępowanie w zakresie rozprawy z 17 stycznia 2013 roku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Sieradzu, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu Sąd podał, że fakt nieodroczenia rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku, pomimo złożenia w tym przedmiocie przez pozwanego zasadnego wniosku z powodu niemożności stawienia się na rozprawie, pozbawił pozwanego możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt. 5)(k.236-239).

Na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 roku pozwany wniósł o zobowiązanie powoda do wskazania za jaką kwotę nabył wierzytelność. Podał, że przyjmuje swoją odpowiedzialność za dług jedynie do wysokości ceny nabycia wierzytelności (protokół k. 254 - 256v).

Pismem z 24 kwietnia 2014 roku pozwany oświadczył, że podtrzymuje swoje stanowisko w sprawie. Domagał się zwolnienia powoda z tajemnicy handlowej i nakazania mu ujawnienia kwoty, za którą nabył wierzycelność. W jego ocenie, względem powoda odpowiada na podstawie art. 518 § 1 k.c. - do wysokości kwoty wymienionej w umowie cesji, oznaczonej jako cena nabycia. Stwierdził również, że powodowi nie przysługuje prawo pobierania odsetek od odsetek i odsetek karnych.

Powód popierał powództwo w dotychczasowym kształcie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 września 1997 roku pomiędzy K. W. a (...) S.A. Oddział w Z. zawarta została umowa kredytu w walucie polskiej na okres od 12 września 1997 roku do 12 września 1998 roku. Kredytu udzielono na pokrycie wymagalnych zobowiązań kredytobiorcy wynikających z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Strony w § 6 ust 2 umowy ustaliły, że wpływy na rachunek bieżący pokrywają zadłużenie w kolejności: koszty monitów i egzekucji, niezapłacone odsetki i w ostatniej kolejności na kapitał (dowód: umowa k. 60 - 64).

Aneksem(...) z dnia 12 września 1998 roku strony przedłużyły okres kredytowania na kolejny rok, a aneksem nr (...) z dnia 6 października 1998 roku do tej umowy dokonano zmiany kredytobiorcy z K. W. na Z. W.. Kolejnymi aneksami przedłużano okres kredytowania na kolejne lata (niesporne). Aneks nr (...) z dnia 13 września 1999 roku przedłużał okres kredytowania do 13 września 2000 roku. W § 6 ust. 1 aneksu przewidziano, że za każdy dzień zwłoki od zadłużenia przeterminowanego (...) będzie pobierać odsetki według stopy procentowej przewidzianej dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych po upływie okresu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wymagalności, określonej w uchwale Zarządu (...) obowiązujących w okresach, za które oprocentowanie jest naliczane. Aneksem nr (...) z dnia 13 września 2000 roku przedłużono okres kredytowania do 12 września 2001 roku (dowód: aneks k. 65 – 66, aneks k.67, aneks k. 76-8,k. 83 - 90).

Pismem z 12 września 2001 roku pozwany został wezwany przez (...) do spłaty kredytu w związku z upływem okresu kredytowania. Poinformowano go jednocześnie, że od 13 września 2001 roku kwota kredytu w wysokości 400.000 zł z należnymi odsetkami staje się natychmiast wymagalna. Pozwany pismo otrzymał w dniu 13 września 2001 roku (dowód: pismo k. 91, potwierdzenie odbioru k. 92).

W dniu 11 marca 2002 roku doszło do zawarcia ugody pomiędzy (...) a pozwanym w przedmiocie terminu i sposobu spłaty kapitału w wysokości 278.593,05 zł oraz odsetek karnych w wysokości 31.910,02 zł. Zastrzeżono, że niedotrzymanie któregokolwiek z warunków ugody powoduje utratę jej mocy. Kolejną ugodę zawarto w dniu 27 grudnia 2002 roku. Dotyczyła ona terminu i sposobu spłaty kapitału w wysokości 278.593,05 zł i odsetek karnych w wysokości 102.100, 76 zł. Ugoda miała wejść w życie po dokonaniu przez dłużnika do dnia 31 grudnia 2002 roku kwoty 3.000 zł (dowód: ugoda k. 93-94, ugoda k. 95 -97).

Dnia 1 października 2007 roku pozwany uznał dług wobec (...) według stanu na 30 września 2007 roku w łącznej kwocie 353.328 zł, na którą składał się kapitał – 209.897,98 zł, odsetki w wysokości 143.430,04 zł. Przyjął warunki ratalnej spłaty, której ostatnia płatność przypadać miała na 30 września 2009 roku (dowód: oświadczenie o przyjęciu warunków spłaty zadłużenia k. 98 - 100).

Z uwagi na nieuregulowanie przez pozwanego zobowiązań, w dniu 31 maja 2010 roku (...) wystawiło bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazano, że na wymagalne zadłużenie pozwanego składa się należność główna w wysokości 139.494,64 zł i odsetki naliczone do dnia 30 maja 2010 roku w wysokości 241.331,07 zł. W dniu 30 czerwca 2010 roku bankowy tytuł egzekucyjny opatrzone sądową klauzulą wykonalności (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 101, postanowienie k. 102).

W oparciu o powstały tytuł wykonawczy prowadzone było przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone (dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji k. 103 - 104,)(niesporne).

Na mocy umowy z 17 września 2010 roku zawartej pomiędzy (...) a powodem, (...)Zamknięty z siedzibą w W. nabył przysługującą wobec pozwanego wierzytelność wraz z wszelkimi prawami związanymi z nabywanymi wierzytelnościami i zabezpieczeniami, a w szczególności roszczenia o zaległe odsetki, koszty i kary (§ 3 ust. 1 umowy) (dowód: wyciąg z umowy sprzedaży z dnia 17 września 2010 roku k. 37-41, pismo (...) z dnia 7 października 2010 roku zawiadamiające pozwanego o dokonany przelew k. 56).

Pismem z 7 października 2010 roku (...) zawiadomiło pozwanego o dokonany przelew przysługującej od niego wierzytelności, wskazując, że przeniesienie wierzytelności stało się skuteczne dnia 24 września 2010 roku i spełnienie świadczenia powinno nastąpić do rąk nabywcy (dowód: pismo k. 56).

Pozwany na poczet zadłużenia dokonał w dniu 9 czerwca 2011 roku wpłaty 3.000 zł na rzecz nabywcy (którą wierzyciel zaliczył na poczet spłaty odsetek od kapitału); w dniu 30 września 2011 roku dokonał wpłaty 5.000 zł (zaliczona na poczet odsetek karnych) i w dniu 28 października 2011 roku - 5.000 zł (zaliczona na poczet spłaty odsetek karnych).

Dochodzona pozwem kwota obejmuje:

- 139.494,64 zł tytułem niespłaconego kapitału (wysokość niesporna między stronami);
- 67 zł kosztów poniesionych przez (...) w związku z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (postanowienie Sądu o nadaniu klauzuli wraz z rozstrzygnięciem o kosztach tego postępowania k. 102, wnioski o wszczęcie egzekucji k. 104);
- 240.121,15 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 17 września 2010 roku - nabyte od poprzedniego wierzyciela w wysokości 250.121,15 zł na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności, której wysokość odpowiada wierzytelności objętej wnioskiem (...) o wszczęcie przeciwko pozwanemu postępowania egzekucyjnego, pomniejszona następnie o dokonane przez pozwanego w dniach 30 września 2011 roku i 28 października 2011 roku wpłaty kwot po 5 000 zł;
- 42.570,79 zł tytułem odsetek karnych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 25 września 2010 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, tj. 7 marca 2012 roku, wyliczona w następujący sposób na podstawie pisma (...) wskazującego okresy i wysokość obowiązywania stóp procentowych (pismo k. 168-168 v):

a/ wysokość stopy lombardowej w okresie od 25 września 2010 roku (data skuteczności cesji) do 19 stycznia 2011 roku wynosiła 5 %, czyli czterokrotność stopy lombardowej NBP wynosiła 20 %, zatem odsetki za 117 dni liczone od kwoty niespłaconego kapitału wynoszą 8.942,94 zł;

b/ czterokrotność stopy lombardowej NBP w okresie od 20 stycznia 2011 roku do 5 kwietnia 2011 roku wynosiła 21 %, zatem odsetki za 76 dni liczone od kwoty niespłaconego kapitału wynoszą 6.099,55 zł;

c/ czterokrotność stopy lombardowej NBP w okresie od 6 kwietnia 2011 roku do 11 maja 2011 roku wynosiła 22%, zatem odsetki za 36 dni liczone od kwoty niespłaconego kapitału wynoszą 3.026,84 zł;

d/ czterokrotność stopy lombardowej NBP w okresie od 12 maja 2011 roku do 8 czerwca 2011 roku wynosiła 23 %, zatem odsetki za 28 dni liczone od kwoty niespłaconego kapitału wynoszą 2.461,22 zł;

e/ czterokrotność stopy lombardowej NBP w okresie od 9 czerwca 2011 roku do dnia złożenia pozwu wynosiła 24%, zatem odsetki za 273 dni liczone od kwoty niespłaconego kapitału wynoszą 25.040,24 zł.

Suma odsetek od kapitału wynosi 42.570,79 zł, a po pomniejszeniu jej o dokonany przez pozwanego wpłatę w wysokości 3.000 zł, w dniu 9 czerwca 2011 roku stanowi kwotę 42.570,79 zł.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów, których prawdziwości pozwany nie podważał. Sąd nie miał wątpliwości, iż doszło do skutecznego przelewu wierzytelności, ponieważ dokumenty prywatne, którymi Sąd dysponował zawierały pisemne oświadczenia stron umowy cesji, zgodne w swej treści co do istotnych warunków umowy, wskazujące na zgodny zamiar stron oraz cel umowy. Materiał ten sąd uznał za wiarygodny i wystarczający dla potwierdzenia dokonania czynności prawnej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest w pełni zasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że stronie powodowej przysługuje legitymacja procesowa do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. W dniu 17 września 2010 r. powód, na podstawie art. 509 k.c. nabył od Banku (...) wierzytelność, wynikającą z umowy kredytu gotówkowego zawartej w dniu 12 września 1997 r. pomiędzy Bankiem (...) oraz Z. W.. Dla skuteczności przelewu nie była wymagana zgoda dłużnika (art. 510 § 1 k.c.).

Fakt dokonania cesji został potwierdzony wystawionym przez (...) dokumentem prywatnym (art. 245 k.p.c.), tj. zawiadomieniem dłużnika przez dotychczasowego wierzyciela w trybie art. 512 k.c. o przeniesieniu wierzytelności. Okoliczność przedłożenia przez powoda wraz z umową z 17 września 2010 r. skierowanego do pozwanego zawiadomienia o cesji stwarza domniemanie faktyczne, iż wierzytelność ta nabyta została w ramach cesji (art. 231 k.p.c.) Podstawy obalenia wspomnianego domniemania nie może natomiast stanowić fakt nieoznaczenia w treści umowy dochodzonej pozwem wierzytelności i odesłanie w tym zakresie do Załącznika nr 1 umowy, który nie został złożony przez powoda z uwagi na tajemnicę handlową.

Na podstawie art. 471 k.c. pozwany ponosi odpowiedzialność z tytułu niewykonania w terminie zobowiązania oraz nie dokonania spłaty udzielonego mu kredytu. W oparciu o art. 510 § 1 k.c. powstała wierzytelność została przeniesiona na powoda i to aktualnie wobec niego Z. W. jest podmiotem zobowiązany.

Odnosząc się do wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia wskazać należy, że kwota zadłużenia z tytułu niespłaconego kapitału została przez pozwanego zakwestionowana. Na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 r. oraz w piśmie z 24 kwietnia 2014 r. (data wpływu) Z. W. podnosił, iż jego odpowiedzialność względem powoda ogranicza się do wysokości ceny nabycia wierzytelności, uiszczonej przez powoda na rzecz zbywcy – Banku (...). Jego zdaniem, w sprawie znajduje zastosowanie art. 518 § 1 k.c. i w celu poparcia swego stanowiska powołał orzecznictwo Sądu Najwyższego – wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2005 r., wydany w sprawie I CK 576/04 (OSNC 2006/3/53) oraz orzeczenie z 1 czerwca 2011 r., II CSK 548/10, OSNC 2012/2/23.

Z przedstawionym przez stronę pozwaną zapatrywaniem nie sposób się jednak zgodzić. W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki zastosowania art. 518 § 1 k.c., wobec czego niezasadne byłoby przyjęcie, że powód może dochodzić od pozwanego spłaty wierzytelności jedynie do wysokości kwoty, za którą sam tę wierzytelność nabył. Wskazać należy, że art. 518 § 1 k.c. normuje instytucję tzw. subrogacji ustawowej. W określonych tym przepisem sytuacjach osoba trzecia, spłacając wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty i w tym zakresie wstępuje w prawa zaspokojonego wierzyciela. Sukcesja ta zawsze następuje z mocy prawa. Subrogacja może prowadzić do nabycia jedynie części wierzytelności, w zależności od zakresu zapłaty. W niniejszej sprawie sukcesja nie nastąpiła z mocy prawa, lecz na podstawie czynności prawnej – w drodze umowy. Wierzytelność nie została spłacona przez osobę trzecią, powodując zaspokojenie wierzyciela lecz stanowiąc przedmiot sprzedaży została przeniesiona na inny podmiot. Powód nabył całą wierzytelność i może dochodzić od dłużnika jej spłaty niezależnie od wysokości ceny nabycia.

Odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2005 r. wskazać należy, że w świetle stanu faktycznego sprawy I CK 576/04 doszło do spłaty wierzytelności wynikającej z umowy kredytu przez poręczyciela, który następnie wystąpił przeciwko dłużnikowi o zasądzenie na jego rzecz odpowiedniej kwoty. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 518 § 1 k.c. wiąże wstąpienie osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela ze spłaceniem

wierzyciela przez tę osobę. Teza orzeczenia aktualna na gruncie stanu faktycznego opisanej sprawy, nie znajduje jednak odniesienia w sprawie niniejszej, w której nie doszło do zaspokojenia pierwotnego wierzyciela - poprzednika prawnego powoda, tj. Banku (...) przez osobę trzecią, lecz przeniesienia wierzytelności na inny podmiot – obecnego powoda.

Wbrew twierdzeniom pozwanego, o tym, że w niniejszej sprawie pozwany powinien ponosić wobec nabywcy wierzytelności odpowiedzialność do wysokości ceny nabycia nie świadczy również teza orzeczenia Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2011 r., II CSK 548/10. W uzasadnieniu podanego wyroku stwierdzono, iż zbycie wierzytelności bankowej, o którym mowa w art. 95 ust. 5 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (jedn. Tekst. Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.) obejmuje również przypadek przewidziany w art. 518 § 1 pkt. 1 k.c. Również tym razem podkreślenia wymaga, iż tezę orzeczenia należy interpretować w kontekście okoliczności faktycznych zaistniałych w realiach konkretnej sprawy. W stanie faktycznym zarysowanym na gruncie orzeczenia Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2011 r. również doszło do spłacenia długu przez poręczyciela. Ponadto zachodziła wątpliwość czy może dojść do przeniesienia ustanowionej na rzecz banku hipoteki na osobę trzecią, która spłaciła dług i wstąpiła w prawa zaspokojonego wierzyciela. Z art. 518 k.c. nie wynika bowiem czy w przypadku subrogacji ustawowej przedmiotem nabycia jest jedynie wierzytelność czy również prawa akcesoryjne służące jej zabezpieczeniu. Sąd Najwyższy podał, że istnieje możliwość zastosowania do instytucji wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela (art. 518 k.c.) przepisów o przelewie wierzytelności (art. 509 k.c. i n.). W ocenie Sądu Okręgowego, nie oznacza to jednak, że istnieje również możliwość stosowania przepisów dotyczących subrogacji do instytucji cesji np. przez dokonanie ograniczenia zakresu obowiązku spłaty przysługującej nabywcy względem dłużnika wierzytelności do wysokości ceny jej nabycia.

W świetle okoliczności faktycznych sprawy zastosowanie znajdują zatem przepisy dot. przelewu wierzytelności, tj. cesji (art. 509 k.c.) i nie można uznać, że ustalenia wysokości zobowiązania pozwanego należy dokonywać w oparciu o art. 518 § 1 k.c. Z uwagi na powyższe, w sprawie nie zachodziła konieczność nakazania powodowi ujawnienia kwoty, za którą dokonał nabycia wierzytelności, po wcześniejszym zwolnieniu z obowiązku zachowania tajemnicy handlowej jako nie mającej jakiegokolwiek znaczenia dla ustalenia zakresu odpowiedzialności pozwanego za przedmiotowy dług.

Zawarta umowa sprzedaży wierzytelności uprawnia powoda do wejścia w sytuację prawną pierwotnego wierzyciela również w zakresie dochodzenia roszczenia o zaległe odsetki. Wysokość świadczeń z tytułu odsetek jest wypadkową zwłoki w spłacie kapitału, okresów opóźnienia oraz stóp procentowych obowiązujących w (...), wynikających z uchwał zarządu (...), obowiązujących w okresach, za które oprocentowanie jest naliczone. Żądanie zapłaty odsetek umownych od kapitału z uwagi na § 3 umowy sprzedaży wierzytelności znajduje oparcie w treści art. 481 § 2 zd. 2 k.c. Zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (zobacz wyrok SN z dnia 8 maja 2008 roku V CSK 562/2007 Lex Polonica nr 1917916).

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. w sytuacji, w której dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi wprost. Skoro pozwany nie kwestionował prawa pierwotnego wierzyciela do odsetek umownych to powodowi - jako jego następcy prawnemu - przysługuje również prawo naliczania od niespłaconej kwoty kapitału odsetek według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) stanowiących czterokrotności stopy kredytu lombardowego.

Roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych od kwoty 282.758,94 zł, jako sumy roszczeń jednostkowych pozwu, tj. 67 zł, 240 121,15 zł i 42 570,79 zł, znajduje oparcie w treści art. 482 § 1 k.c. Roszczenie to przysługuje powodowi od dnia wytoczenia powództwa, czyli od dnia 8 marca 2012 roku do dnia zapłaty.

Ze względu na niedotrzymywanie przez pozwanego warunków spłaty zadłużenia na podstawie zawieranych z Bankiem porozumień, żądanie pozwanego redukcji zadłużenia do kwoty 100.000 zł i negatywną postawę powoda co do możliwości zawarcia w tej sprawie ugody, wynikającą z przedprocesowych doświadczeń, skutkujących wytoczeniem powództwa Sąd nadal nie widział celowości nakłaniania stron do ugodowego zakończenia sporu.

Okoliczności sprawy nie uzasadniały także zastosowania w niej art. 320 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości.

O kosztach należnych stronie powodowej Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 ust. 1-2, § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Na koszty poniesione przez stronę powodową składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.217 zł, opłata sądowa 5.279 zł oraz koszty sporządzenia odpisów pozwu w wysokości 11,70 zł. Poniesienia kosztów w wysokości 95,02 zł powód nie udowodnił i nie wykazał ich związku z tą sprawą.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył pozwanego pozostałymi kosztami procesu z uwagi na charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenie dla pozwanego oraz sytuację majątkową i życiową tej strony, świadczącą o niemożności regulowania długów.